

SFK ORION

FANZIN č. 57

OK NOVÉ ZÁMKY

Ondrej TREPÁČ – RUKOJEMNÍCI Z MIRGANU

Krčma, v ktorej Conan sedel a prepíjal posledný žold bola špinavá, zadymená a plná vôbec nie priateľsky sa tváriacich ľudí. Preto mu zjavenie sa ženy v dlhom plášti z tmavého zamatu pripadalo skoro šokujúce. Čo táto tu môže hľadať? Hmm! Iba ak problémy! – pomyslel si a pozorne ju sledoval pohľadom modrých očí, ktorý sa ostrosťou vyrovnal pohľadu rysa.

Žena bez váhania vošla do uličky medzi stolmi a zamierila k výčapu. Osadenstvo krčmy v okamihu stíchlo a všetci hľadeli na tajomnú príchodziu s údivom, ba až so zdesením. Každý, snáď s výnimkou Cimmerčana hlboko sklonil hlavu, poniektorí sa dokonca zviezli na kolená a dotýkali sa čelom mastnej, uslintanej podlahy. Žena si ich príliš nevšímala, len kľáčiacim dávala rukou pokyn, aby vstali.

Aj krčmár sa pred ňou hodil na zem. Žena mu prikázala vstať, rukou mu naznačila aby s ňou išiel nabok a začal sa s ním zhovárať. Conan nepočul, čo mu hovorila, lebo mu bola celý čas otočená chrbtom, ale v krčmárových očiach nezbadal ani náznak nejakého strachu. Skôr úctu a rešpekt. Krčmár niekoľkokrát prikývol a čosi jej pošepol do ucha. Žena ho pokynom ruky prepustila, otočila sa na mieste a na Conanov veľký údiv zamierila priamo k jeho stolu. Sedel pri ňom sám. Bez akýchkoľvek škrupulí sa posadila na lavicu oproti nemu a sňala si z hlavy kapucňu.

Konečne si ju mohol prezrieť zblízka. Mohla mať takých štyridsať rokov, stále však bola veľmi pekná. Jej vysokú, štíhlu postavu nedokázal úplne skryť ani široký plášť. Tvár mala jemnú, súmernú, dlhé svetlé vlasy, hnedé oči plné smútku a strachu. Sotva dosadla objavil sa pri stole krčmár s plným džbánom piva a dvomi sklenenými pohármi. Conan vedel, že také dáva len ozaj významným hosťom. Obom nalial a s úklonou sa vzdialil.

„Ty si Conan?“ – prehovorila potichu.

„Som! Kto sa ma to pýta?“

„Volám sa Zuthra.“

„Zuthra? Zuthra z rodu...“

„Áno! Kňazná Zuthra z rodu Apare.“

Conan pocítil, ako mu zovrelo žalúdok. Nie od strachu, skôr od vzrušenia. O šľachtickom rode Apare za svojho krátkeho pobytu v meste počul. Bol to najbohatšia a najvplyvnejšia rodina v celej severnej Brythúnii, jej majetky boli obrovské, slúžili jej tisíce poddaných a otrokov. Lady Zuthra bola v súčasnosti hlavou celej rodiny, jej moc a vplyv boli cítiť až v kráľovskom paláci, hoci bola od neho vzdialená stovky míľ. Zároveň však počul aj to, že rod Apare je absolútne tabu. Ešte nikdy sa nestalo, aby naň niekto siahol. Aj členovia Slobodného bratstva, ktorému Conan velil boli hneď po príchode do mesta dôrazne upozornení na tento fakt a rešpektovali ho.

Conan na ženu skúmavo pozrel, nešlo mu do hlavy, prečo si osoba ako ona prisadla práve k nemu.

„Nemáš si s kým vypiť?“

„Potrebujem tvoju pomoc! Krčmár mi povedal, že si ten najlepší bojovník, akého kedy poznal. A najlepší zlodej...“

„Pripúšťam, ale čo také môže odo mňa chcieť najbohatšia a najmocnejšia žena v Sanoriku.“

„Chcem, aby si vyslobodil moje deti. Uniesli ich Seleniti!“

Conan pri posledných slovách znovu prekvapene zdvihol obočie. O sekte čudáckych fanatických uctievačov bohyně Sély tiež počul, ale ich učeniu nerozumel ani za mak. A ani sa oň nezaujímal, jeho viera v rôznych bohov bola veľmi vlašná. Ako-tak veril len vo svojho temného boha Croma, ostatní mu boli ukradnutí. A s nejakými sektami radšej ani nechcel mať nič spoločné. Dobré si pamätal na hadiu sektu vedenú démonickým Thulsom, ktorý nechal

zabiť jeho rodičov. Sám tú sektu neskôr rozvrátil, Thulsova hlava kotúľajúca sa po schodoch svätyne bola pre jej členov dostatočným dôvodom na odchod...

Ale títo Seleniti sa mu nezdali nebezpeční. V meste ich občas stretával ale nič viac. Nikto z nich ho ani len neoslovil. Nikomu sa nevenutovali, nenesli zbrane, ba dokonca nie raz videl, ako pomohli nejakému chudákovi. Preto ho prekvapilo, že by boli schopní násilia a dokonca na deťoch.

„ Ako vieš, že to boli oni? Nepripadajú mi agresívni, skôr naopak.“

„ To ťa len zdanie klame! Je to hnusná banda! Na verejnosti zbrane nenesia, ale nemysli si, že sú to nejakí mierumilovní holúbkovia. Moji sluhovia boli dobití okovanými palicami a dorezaní ostrými dýkami. “

„ Stretávam ich v meste...“

„ To je pravda, ale aby si to správne pochopil – tá sekta je čosi ako väzenie. Kto do nej raz vstúpi, ten z nej tak ľahko nevyjde. Tí ľudia, ktorých stretávaš v meste majú vnútri niekoho blízkeho, koho tam Darshak, vodca a zakladateľ sekty, drží ako rukojemníka. Keby niekto z nich ušiel, bez milosti ho zabije. Pred časom vyslal Darshak do sveta skupinu svojich verných aby hľadali a získavali nových členov. Darshak však drží fakticky v zajatí ich príbuzných a ak sa tí hľadači do dvoch rokov nevrátia do Sanoriku, tak tí ich príbuzní skončia veľmi zle.“

„ A to sa ešte proti nemu nikto nevzbúril?“

„ Nie! Tí ľudia majú strach. Z niekoľkých verných, oddaných členov si Darshak urobil čosi ako malú súkromnú armádu, bandu, ktorá robí špinavú prácu. Tí muži mu neslúžia z donútenia, robia to z vlastnej vôle a s radosťou. To oni uniesli moje deti.“

„ Dobre, nebudem sa hádať, nemám s nimi nijakú osobnú skúsenosť. Takže si si istá, že to boli oni?“

„ Taká istá, akože ťa tu vidím sedieť!! Nechali mi odkaz. Presnejšie, sám Darshak mi ho nechal.“

„ Žiada za deti výkupné?“

„ Áno! Chce celý môj majetok!“

„ Fíííha! Ani nie je skromný!“

„ Je to lotor! Väzni ich vo veži Mirgan, hlavnom sídle jeho sekty. Vyhráza sa, že ich zabije, ak mu neprinesiem všetky vlastnícke listiny k svojmu majetku. Mám na to dva dni.“

„ Kedy sa to stalo?“

„ V noci na dnes. Nebola som doma. Keď som sa ráno vrátila, našla som niekoľkých zranených sluhov a prázdne detské izby.“

„ A čo robili tvoji ochrancovia? Spali?“

„ Naša rodina nikdy nemala ochrancov, pretože ich nikdy nepotrebovala. Až do včerajšieho večera sme boli tabu. Ani tí najhorší zločinci sa neodvážili siahnuť na zdravie, životy či majetok nášho rodu. Videl si tých ľudí tu okolo. Sedia tu kadejakí lotri, ale nikto z nich by mi ani vlas na hlave neskrivil. Môžem pokojne vojsť kamkoľvek, a nikto sa ma ani nedotkne. Môžem nechávať dvere svojho domu otvorené a nezmizne mi z neho ani špendlík. Ale to je už zrejme minulosť. Darshak nie je odtiaľto, je to privandrovalec a na tunajšie zvyky prosto kašle. Nič mu nie je sväté, okrem tej jeho pochybnej bohyňky.“

„ Prečo si sa neobrátila o pomoc na mestskú stráž?“

„ Hmm! Vidím, že o Selenitoch veľa nevieš. Darshak má kúpených všetkých ľudí, ktorí v meste niečo znamenajú, vrátane náčelníka stráže.“

„ On im platí za to, že mu dajú pokoj?“

„ Svojím spôsobom. Sú to čestní členovia sekty. Nemuseli sekte poručiť celý svoj majetok tak, ako to robia ostatní, nemusia bývať vo Veži ani sa zúčastňovať povinných Učení či Obradov. Ale raz za sedem dní sa môžu zúčastňovať Zásvätenia.“

„ A to je čo? Tiež nejaký obrad?“

„ Presne! Zasvätenie sa deje prostredníctvom Splynutia. Telesného splynutia. No skrátka, môžu si vybrať ktorúkoľvek členku sekty a ...“

„ Jasný! Pochopil som...“

„ Navyše, pán náčelník a jeho muži ani nie sú v meste. Už tretí deň naháňajú po stepiach akýchsi lupičov. A iste ešte niekoľko dní budú. V meste ostalo pár strážcov, ktorí bez rozkazu neurobia nič.“

„ Je dosť možné, že si tú tlupu vymysleli. Mám uši a počúvam, ale o nejakej bande na úteku som nezačul ani slovo.“

„ Videl si tú vežu?“

„ Iste! Myslím, že v tomto meste nie je miesto, z ktorého ju nevidno.“ – sarkasticky dodal Conan. – „ Nebude ľahké dostať sa do nej.“

„ Viem! Tá veža vyzerá nedobytná. Vedú do nej len jediné dvere. Ale viem aj to, že je pripojená na mestskú kanalizáciu.“

„ Čo? To sa mám do nej dostať cez stoku?“

„ Pozri, Cimberčan! Ochotne ti zaplatím a nie málo. Toto ber ako zálohu.“ – s tým mu vtisla do ruky kožený mešec. Nazrel doň a zhlboka vydýchol. Boli tam zlatiaky predstavujúce zhruba jeho ročný žold člena Slobodného bratstva. Ak je to len záloha, čo bude zbytok?

„ Budem hovoriť na rovinu! Som bohatá. Veľmi bohatá. Mohla by som si kúpiť celé toto mesto aj s jeho obyvateľmi a ešte by mi kopa peňazí ostala. Rada ich dám všetky za svoje deti, ale u Darshaka nemám nijakú istotu, že mi ich vráti. Sviniar! Dobré si to vyrátal! O dva dni totiž začne spln Mesiaca a v tom čase je schopný čarovať.“

„ On je aj čarodejník?“

„ Iba nižší! Ovláda pár kúziel, vie vyvolať nejaké ilúzie, ale len v čase splnu. Vtedy sa jeho schopnosti znásobia, našťastie len nakrátko. Ale hlavne dokáže manipulovať ľudské mysle. A toho sa najviac bojím. Vnúti človeku svoju vôľu a ten potom robí všetko, čo mu prikáže. Aj veci, ktoré by inak neurobil za nič na svete.“

„ Chápem! Prídeš tam aj s listinami a on ti s úsmevom oznámi, že deti sa k tebe nevrátia, lebo sa rozhodli stať členmi sekty. Ozaj, koľko majú rokov?“

„ Dcéra Dido má dvanásť a syn, Belthem pätnásť. Vychovávam ich sama, ich otec umrel pred rokmi v boji, ale sú to slušné deti.“

„ No, nezávidím ti. Pre toho Darshaka je to možno tiež zámienka, ako ťa vlákať do veže. Predpokladám, že ti prikázal prísť samej.“

„ Je to tak!“

„ Takže keď tam už budeš, jednoducho zmanipuluje aj teba a urobí jednu zo svojich ovečiek. Ako sa tak na teba pozerám, mnoho mužov by dalo neviem čo za Splynutie s tebou.“

„ Hmm. Máš pravdu. Darshak sa ma už viackrát snažil získať do svojej sekty, ale vždy som ho dôrazne odmietla. Tie peniaze však súrne potrebuje. Stavba veže Mirgan ho finančne totálne vyčerpala a v poslednej dobe mu uviazol aj prílev nových členov. Má sotva peniaze na činnosť sekty. Preto sa ich snaží získať za každú cenu. Ochotne pôjde aj cez mŕtvolu malých detí!“

„ Koľko má tých ozbrojencov?“

„ Netuším, ale veľa ich nebude. V sekte prevažujú ženy, mužov je tam menej.“

„ Dobré! Idem do toho. Nemám rád, keď niekto berie do zajatia deti! Zažil som to sám. Keď som bol chlapec, zajali ma Vanirčania a predali do otroctva.“

„ To som nevedela.“

„ Veľa toho o mne nevieš! Ale povedala si, že vieš o nejakej stoke, ktorou sa dá do tej veže dostať.“

Dom rodiny Apare stál v severnej časti mesta a na podiv to nebol nijaký výstavný palác. Skôr obyčajný jednoposchodový dom z kameňa s veľkými oknami a bridlicovou strechou. Kol dokola bol obohnaný nízkym železným plotom. Okrem hlavnej brány z tepaného železa

mal ešte niekoľko bočných vchodov. Conan sa vrátil do domu lady Zuthry tajne, jedným z nich krátko po polnoci a bol dosť namrzený. Deti s ním, samozrejme, neboli. Navyše bol celý mokrý, špinavý a strašne smrdel. Zuthre to však evidentne nevadilo, zaviedla ho do salónu a usadila na taburetku.

„Zabudla si mi povedať dve dôležité veci, vznešená!“ – začal bez pozdravu.

„Aké?“

„Napríklad to, že tá stoka je taká úzka, že sa do nej človek ledva zmestí. Plecia mám dôkladne odreté od stien. Ledva som sa tam vedel hýbať. A po druhé, asi po desiatich siahach som narazil na pevnú oceľovú mrežu zapustenú priamo do skaly. Je hrubá, hustá a ešte nestihla zhrdzavieť. Nedostal by som sa cez ňu, ani keby som mal nejaký nástroj.“

„To som netušila!“ – vykrikla šľachtičná a s výrazom beznádeje na tvári sa posadila na čalúnený taburet. – „Čo budeme robiť?“

„No, cestou sem som o tom trochu uvažoval. Poviem ti, čo ma napadlo, ale najprv mi zariad' horúci kúpeľ.“

„Tak? Čo si vyhútal?“ – opýtala sa Zutra netrpezlivo, keď sa Conan vrátil okúpaný a čisto odetý do jej pracovne.

„Hmmm! Napadla ma jedna myšlienka – keď sa do hradu nedá dostať silou, treba sa tam dostať lsťou. Hovoríš, že za svoje deti dáš čokoľvek?“

„Rada! Povedz, čo potrebuješ?“

„No, pridať pár peňazkov, najradšej nejaké strieborné alebo ešte lepšie medené. Nech to vyzerá dôveryhodnejšie.“

„Dám ti peňazí koľko budeš chcieť, ale o čo ti ide?“

„Vstúpim do sekty Selenitov! Ako si spomínala, človek musí odovzdať celý svoj majetok. Ja som len chudobný potulný vojak, veľa toho nemám. Akurát za pár strieborniakov!“

„Ach tak, jasné!“ – odvetila Zuthra, odišla do vedľajšej miestnosti a o chvíľu sa vrátila s veľkou drevenou truhličkou. Otvorila ju a posunula pred Conana. Bola plná peňazí.

Na Cimmerčana to riadne zapôsobilo, ale veľmi rýchlo odohnal myšlienku schmatnúť ju celú a utekať z domu. Chvíľu sa prehrabával v minciach, keď zrazu narazil na kothský strieborný poldirham. Jasné! – pomyslel si. – Presne toto potrebujem. Začal sa v minciach prehrabávať intenzívnejšie a zakrátko mal na stole slušnú kôpku strieborniakov zo vzdialenej krajiny. Tu v severnej Brythunii o nich zrejme počul len málokto. Kňazná Zuthra však už roky obchodovala s kothskými kupcami a tí jej platili tým, čo mali.

„Dobre! Toto mi bude stačiť. Onedlho bude svitať. Počkám v hostinci a predpoludním sa vyberiem do veže Mirgan. Nech to vyzerá, že som nedávno prešiel mestskou bránou.“

„To už nechám na teba, ale chcem ťa ešte na niečo upozorniť.“

„Počúvam!“

„Všimla som si, že už od večera sa okolo domu potulujú akísi čudní ozbrojení muži.“

„Viem! Sú to moji muži zo Slobodného bratstva, ktorému velím. Prikázal som im aby chránili teba i tvoj dom hoci aj za cenu životov. Koniec koncov, sama si vrela, že si asi budeš musieť zaobstarať ochrancov. Tak som to urobil za teba.“

„Hmmm! Vďaka! Asi ma to bude niečo stáť, však?“

„Neboj sa, nie sú drahí. Zato sú neúplatne verní a spoľahliví. A skúsení bojovníci.“

Darshak sedel za stolom vo svojej pracovni, prehrabával sa v kope listín a nespokojne krútil hlavou. Vtom ho vyrušilo hlasné zaklopanie na dvere a po výzve vošiel dovnútra šedivý chlapík v jednoduchých šatách, aké bežne nosili obyvatelia Sanoriku.

„Čo chceš, Warlis?“

„Dobré ráno, pane. Mám pre vás nejaké správy.“

„Hovor!“ – vyzval Darshak veliteľa svojej výzvednej služby a zároveň mu ukázal na stoličku oproti. Zved sa usadil a pokojne začal:

„Včera večer som sledoval lady Zuthru, tak ako ste kázali.“

„A čo si zistil?“

„Zaujímavú vec. Lady Zuthra sa v hostinci U kamenného rohu stretla s jedným mužom. O čom sa s ním rozprávala neviem, lebo som stál pomerne ďaleko, ale videl som jasne, že tomu človeku zaplatila.“

„Zaplatila?“

„Áno, pane. Ten muž vyzeral ako vojak alebo žoldnier. Nevidel som mu do tváre, lebo mi sedel chrbtom. Ale potom niekedy v noci odrazu dom lady Zuthry obkľúčila početná skupina ozbrojencov. Hneď na to som sa odtiaľ radšej stratil, tí muži nevyzerali ani trochu priateľsky a hrozilo, že ma odhalia.“

„Aháá! Takže krásna lady Zuthra si obstarala ochranu! Hmmm. Neskoro!“

„Obávam sa, pane, že teraz bude dosť ťažké sledovať jej kniežaciu milosť a jej dom.“

„Nevadí. Mám ju stále pevne v hrsti. Tí muži jej už veľa platní nebudú. To, že si ich najala je len zúfalým výkrikom umierajúceho na púšti.“

Veža Mirgan sa nachádzala takmer v strede mesta a Conanovi mierne pripomínala iranistánske minarety. Jej základňa bola štvorcová jednoposchodová stavba, ale od druhého poschodia to už bola valcová opacha, vysoká dobrých dvadsať siah. Nijaká iná stavba v meste nebola taká vysoká. Čnela sa nad Sanorikom ako strážca, ale Conanovi skôr pripomínala krvilačnú obludu týčiacu sa nad svojou obeťou.

Conan niekoľkokrát zbúchal na pevnú, železom okovanú bránu. Zároveň ju skúseným okom zhodnotil – bolo by potrebné veľké, silné baranidlo na jej prerazenie. A vôbec, ktovie, čo je za ňou...Z myšlienok ho vyrušilo vrznutie. V jednom krídle brány sa otvorilo malé okienko a v ňom zazrel tvár mladého muža.

„Čo si želaš, pocestný?“ – opýtal sa mladík, keď pohľadom prebehol výzor príchodzieho. Conan mal na sebe jednoduchý pútnický plášť, plátenu torbu zavesenú na kuse špagátu a dlhú palicu. Plášť i sandále mal celé od prachu.

„Pozdravujem ťa. Prichádzam zďaleka aby som sa poklonil veľkej bohyni Séle. Stretol som jej uctievačov a oni mi ukázali jej svetlo.“

„Rozumiem!“ – odvetil mladík a o chvíľu sa otvorila celá brána. – „Vstúp!“

Conan vošiel a ocitol sa v šere akejsi vstupnej haly. Vtom začul, ako sa dvere za ním znovu pevne zavreli.

„Ako sa voláš, priateľu?“ – opýtal sa Darshak keď sa hosť usadil. Na stole pred ním ležal nevelký mešec plný kothských poldirhamov.

„Volám sa Brenan. Prichádzam z ďalekého Kothu. Až tam sa doniesli správy o tvojom svätom učení.“

„To ma naozaj teší. Pred časom sa skupina mojich verných vydala do sveta šíriť slávu našej skvelej bohyně. Takže ty si ich stretol až v Kothe?“

„Áno, pane. Oni mi otvorili oči a ukázali správnu cestu. Dovtedy som len blúdil. Predal som celý svoj majetok a vydal sa pešo na cestu sem aby som uzrel svetlo najvyššej pravdy.“

„Ale ty nie si Kothčan?“

„Nie, to nie som. Pochádzam zo severu. V Kothe som sa usadil pred rokmi, lebo už som mal po krk toho nevlúdneho, mrazivého podnebia. Ale ani tam som nenašiel svoje šťastie. Teda až do chvíle, kým som nestretol tvojich verných.“

„Dúfam, že sú všetci desiati v poriadku.“ – dodal Darshak a Conan okamžite vycítil, že ho vodca sekty skúša. Keďže však netušil, koľko mohlo byť tých ľudí, rozhodol sa zahovoriť to.

„No, neviem koľko ich bolo, ja som hovoril len s dvomi, jedným mužom a jednou ženou. Oslovili ma na ulici, keď som bezradný a sklúčený sedel v prachu na zemi a uvažoval o tom, že skončím svoj úbohý a bezvýznamný život. Ich vlúdne a priateľské slová mi zneli ako rajská hudba. Oni ma z toho prachu pozdvihli a urobili zo mňa nového človeka.“

„ Si vítaný, brat Brenan. Teraz Ťa moji verní zavedú do tvojej izby, dajú ti najesť a napit'. Oddýchni si po dlhej ceste, dnes Ťa ešte nebudem zaťažovať Učením a nemusíš sa ani zúčastniť Obradov. Začneme zajtra ráno.“

„ Dobre, pane. Ako rozkážeš...“

„ Žiadny pane! Sme bratia. A ja som pre všetkých brat Darshak.“

„ Rozumiem, brat Darshak. Stretneme sa ráno.“

Conan sa ubytoval v malej, skromne zariadenej izbičke na druhom poschodí veže kam sa dostal po vnútornom kovovom točítom schodišti končiacom až na streche veže. Jedna posteľ, skriňa a stôl so stoličkou. Aký to rozdiel proti zlatom vyzdobenej pracovni brata Darshaka! Zároveň skúseným okom zhodnotil možnosti použitia izby na útek. Boli mizivé. Na izbe síce boli okná, ale pripomínali skôr strieňne. Boli uzučké, cez ne by sa nepretiahlo ani malé dieťa. Dvere boli pevné, ale nemali nijaký zámok ani závoru, dali sa voľne otvárať a zatvárať, takže izba bola nebola použiteľná ani ako prípadný úkryt.

Cestou hore ho sprevádzal mladý člen sekty menom Millano, pôvodom Nemedijčan, ktorý celý čas nezavrel ústa. Conan sa však z jeho rečí veľa dôležitého nedozvedel, pretože mladík iba neustále vychvaľoval sektu a jej vodcu. Conan púšťal jeho reči jedným uchom dnu a druhým von.

Popri inom si však všimol, že na prízemí veže je aj veľká kúpeľňa. Millano mu vysvetlil, že onedlho sa vo svätyni na prvom poschodí začnú večerné obrady a Očista je povinnosťou každého, kto sa ich zúčastňuje. On sa ich dnes ešte zúčastniť nemusí, ale zmyť prach ciest si pokojne môže. Conan jeho ponuku s vďakou prijal a o chvíľku sa už Cimmerčan kúpala vo veľkej mramorovej vani. Keď vyliezol poutieral sa do hodvábného ručníka, ktorý mu Millano priniesol.

Nebol v kúpeľni sám, bolo tam niekoľko radových členov sekty, mužov i žien. Tí ľudia sa zjavne jeden pred druhým nehanbili, mali spoločné vane i šatne. Všetci si ho zvedavo obzerali, ale nikto sa k nemu nepriblížil aby sa s ním zoznámil. Millano mu to vysvetlil tak, že čas na zoznamovanie sa ešte nenastal, ale príde čoskoro. Musí byť len trpezlivý. Conan nad tým len v duchu mávol rukou, nemal v úmysle zdržiavať sa tu. Vrátil sa do svojej izby. Keď vychádzal z kúpeľa nevšimol si prekvapený pohľad jedného z mužov. Ten sa rýchlo obliekol a pobral sa rovno do Darshakovej pracovne.

Conan opustil izbu krátko po polnoci. Spevy, modlitby a orgazmické výkriky žien i mužov zúčastňujúcich sa Zasvätenia už dávno stíchli a veža sa ponorila do hrobového ticha. Ani on ho nenarušoval svojimi krokmi, pretože sa pohyboval ako leopard na love. Nevedel, kde má deti hľadať, ale bol rozhodnutý hoci aj prejsť celú vežu od sklepenia až po strechu a nájsť ich.

Vchod do podzemia si všimol už keď ho Millano viedol do kúpeľa. Bol pomerne nenápadne umiestnený, ale Conanovmu rysiemu zraku neunikol žiadny detail. Vnútro veže bolo cez deň osvetlené cez veľké stropné okná na vrchole veže, ale v noci tu museli všade horieť fagle. Conan si jednu vzal z držiaka na stene a pomaly začal zostupovať do podzemia. Považoval za logické, že ak niekoho väznia, tak vo väzení a najbezpečnejšie väzenia sú obvykle pod zemou.

Opatrne postupoval chodbou točiacou sa dookola. Po jej oboch stranách boli rady drevených dverí s malými mrežovými okienkami v hornej časti a Conanovi nevdojak prišla na um myšlienka, načo je Darshakovi toľko väzenských ciel, keď jeho sekta hlása lásku a nenásilie. Nazeral do každej cely a to rozptýlilo jeho pozornosť natoľko, že si ani nevšimol blížiac sa postavy ľudí.

Keď si ich konečne všimol boli už príliš blízko. Bezpečne spoznal Darshaka, ale pri pohľade na ostatných štyroch mu telom prebehla triaška. Za Darshakovým chrbtom stáli štyria strelci s nabitými kušami a mierili na neho. Ich oblečenie nespoznával, nepatrili ani k mestskej stráži ani k Brythunskej armáde. Vyzerali dosť podobní, ale to sa mu mohlo len

zdat', pretože mali stiahnuté priezory a nevidel im do tváří. Nevedel si však predstaviť, kde sa tu vzali. Žeby to boli tí Darshakovi ozbrojenci?

Darshak na neho nepekne pozrel, sarkasticky sa uškrnul a prehovoril:

„Neviem, kto si, ale určite nie si ten, za koho sa vydávaš! Možno si naozaj prišiel z Kothu, ale nie preto, aby si vstúpil do mojej sekty. Lady Zuthra ti zaplatila, aby si oslobodil jej parchantov.“

„Ako si na to prišiel?“

„Jeden z mojich ľudí sledoval pani z Apare a videl ju včera večer v hostinci rozprávať sa s akýmsi vojakom. Bol si to ty! Do tváre ti síce nevidel, ale spoznal ťa podľa tej zvláštnej jazvy na pravom lýtku. A vôbec, na bedára z Kothu máš akosi priveľa jaziev a priveľké svaly. Tak kto vlastne si?“

„Volám sa Conan. Cimmerčan.“

„Dobre, Conan! Teraz pekne zalez do tej cely, pred ktorou stojíš. Ráno rozhodnem, čo s tebou. A nepokúšaj sa utiecť. Odtiaľto vedie von len jedna cesta.“

Conan to dobre vedel. Chodba, do ktorej vliezol doma slepá! Jediná cesta von skutočne viedla späť na schody, ale bez zbrane a štítu by sa cez tých štyroch nedostal. Faklička, ktorú držal v ruke sa ako zbraň dala sotva použiť. Nespokojne zavrčal, ale poslúchol a vošiel do prázdnej cely. Vzápätí sa za ním zabuchli dvere a cvakol zámok. Začul vzd'ľujúce sa Darshakove kroky a o chvíľu buchli aj dvere na vrchole schodišťa.

Conan osamel. Darshak mu našťastie nechal fakľu, takže neostal po tme. Fakľu zastrčil do medzery medzi dvomi kameňmi a posadil sa na kamennú podlahu. V cele nebolo nijaké zariadenie, len v kúte sa v podlahe matne černela asi stopu široká diera: provizórny záchod. V strope zbadal dva nevelké obdĺžnikové otvory, zrejme vetráky. Ani jeden z otvorov sa nedal použiť ako úniková cesta.

Ocitol sa v podobnej situácii už nie raz a nikdy si nezúfal. Priečilo sa to jeho prirodzenosti. Ani teraz neprepadol panike, vedel, že čoskoro sa odtiaľto dostane, ale čosi mu tu nesedelo. Stále si vybavoval scénu, ktorej účastníkom bol pred chvíľou. A stále nevedel prísť na to, čo mu tam vadilo. Alebo chýbalo? Vstal a začal sa prechádzať po cele. Tri kroky od steny po stenu. Ťapot jeho sandálov sa slabo odrážal od holých stien. Uvedomil si to a v tom okamihu sa mu rozjasnilo. Znovu sa spokojný posadil na podlahu.

Dlho však sedieť neostal. Vstal a pohľadom cez okienko sa presvedčil, že na chodbe nikto nie je, aspoň nie v dohľade. Potom siahol rukou na vnútorný švík koženej vesty, ktorú mal oblečenú, nahmatal malú dierku a začal cez ňu vyťahovať kus pevného oceľového drôtu. Štrbinu medzi pántom a krídlom dverí použil na to, aby jeho koniec ohol do pravého uhla, druhý koniec ohol v prstoch do kruhu. Vyrobil si tak šikový pakľúč a začal ho skúšať v zámku dverí. Ten po chvíli ticho cvakol a Conan sa ocitol na chodbe. Ešte raz sa rýchlim pohľadom presvedčil, že je sám a pokračoval v prehliadke ciel.

Deti našiel len o tri cely ďalej. Ležali na slamníkoch pohodených na podlahe a tvrdo spali. Rýchlo otvoril dvere na cele a ako prvého zobudil Zuthrinho syna Belthema. Chlapec na neho chvíľu neveriacky hľadel, akoby sa stále nachádzal v ríši snov. Conan mu rýchlo zakryl ústa rukou, lebo videl, že mládenček sa už už chystá vykriknúť.

„Ticho!“ – šepol. – „Posiela ma vaša matka. Potichu zobud' svoju sestru.“

Chlapec mlčky prikývol a potriasol dievčatko za plece. Dido zamrčala, nevraživo pozrela na brata, ale v tom zazrela cudzinca a celkom ožila. Napodiv sa vôbec nezľakla.

„Kto je to?“ – opýtala sa brata.

„Neviem. Ale posiela ho mamička, prišiel nás vyslobodiť.“

„Ako si sa sem dostal?“ – nedalo dievča pokoj.

„To je na dlhé vysvetľovanie a na to teraz niet času. Musím vás odtiaľto dostať von. Podťe!“

Deti nebolo treba dvakrát ponúkať. Conan vyšiel na chodbu prvý aby ich kryl v prípade útoku. Nijakú zbraň síce nemal, ale on sám bol vynikajúca živá zbraň. Darshakove ilúzie ho ohroziť nemohli a s bojovníkmi z mäsa a kostí by si poradil aj holými rukami.

Pomaly prišli k dverám do podzemia. Conan ich skúsil, ale boli odomknuté. Vyšli na prízemie veže, nikde sa nič nehýbalo. Aj Darshak už zrejme zaľahol spoliehajúc sa na to, že cudzí vtrelec je pod dobrým zámkom.

Poslednou prekážkou bol vrátnik. Conan síce počul z vrátnice jeho hlasné chrápanie, ale i tak hrozilo, že ho otváranie dverí zobudí. Po špičkách prišiel k spiacemu mužovi a uštedril mu tvrdý úder do sluchy. Muž zo spánku zaúpel, ale nič viac. Conan vedel, že teraz sa už len tak ľahko nezobudí. Bez váhania si vzal jeho kľúče, tak potichu, ako sa len dalo odomkol bránu a vyviedol deti von. Ulica bola tmavá a pustá. Conan však vedel, že je to len zdanie. Dvakrát vydal tichý zvuk napodobňujúci kuvika. Odpoveďou mu boli tri podobné zakuvikania a z krovia na druhej strane ulice sa vynorili dve temné postavy mužov. Pribehli k bráne a bez slova zabalili deti do hrubých teplých plášťov.

„Odveďte ich k matke!“ – rozkázal šeptom. – „Ručíte mi za nich vlastnými hlavami, rozumiete?“

„Jasné, veliteľ!“

„Ty s nami nejdeš?“ – prekvapene šepľala Dido.

„Nie! Ja tu musím ešte niečo dokončiť. Ponáhľajte sa! Títo muži vás bezpečne dostanú domov.“

Deti už neprotestovali a pokojne sa v sprievode ozbrojencov pustili behom po ulici. Hneď ako zmizli za najbližším rohom sa Conan otočil, vrátil sa do veže, zamkol bránu, kľúče vrátil spiacemu vrátnikovi, zaliezol do podzemia, zamkol celu, kde pred chvíľou spali Zuthrine deti, potom sa vrátil do svojej, zamkol ju zvnútra, pakľúč vsunul do škáry medzi kameňmi tak, že ho nebolo vidno a pohodlne sa uložil na kamennej podlahe. O chvíľu už aj on pokojne odľukoval.

Tak, ako očakával, ho ráno zobudil hurhaj na chodbe. Ktosi pobehoval hore dolu a vykrikoval čosi nezrozumiteľné. Jasné! – pomyslel si. – Zistili, že deti nie sú v cele. Darshak bude zúriť.

Darshak naozaj zúril. Jeho hlas sa niesol chodbami veže ako rev raneného draka. Behal po väzenskej chodbe a v zúfalstve otváral jednu celu za druhou, akoby dúfal, že v niektorej z nich objaví Zuthrine deti. Nakoniec sa dostal ku Conanovej, ale tá bola na jeho prekvapenie zamknutá.

„Kde sú tie deti?“ – zrúkol na väžňa cez mrežové okienko.

„Doma!“ – odvetil Conan s pohrdavým úsmevom. Mal presne premyslené, čo Darshakovi povie.

„Ako si ich dostal von?“

„Ja? – opýtal sa Cimmerčan pohoršene. – „Nijako! Ved' som sa ani nevedel dostať z tejto cely. A potom, keby som ich aj nejakým zázrakom dostal von, prečo by som tu ďalej ostával?“

„Čo? Všetci ti za to zaplatia, či nie?“

„A čo si si myslel, ty chudák? Že lady Zuthra je nejaká hlupaňa? Vôbec nie! Ona veľmi dobre vedela, že z tejto veže normálny človek nevyjde. Ja som nemal oslobodiť jej deti!“

„A kto ich oslobodil?“

„Najala si čarodejníka. Nejaký Stygijčan, ktorý sa tu práve náhodou nachádzal a hľadal akéhosi magora, ktorý sa pred rokmi pokúsil čosi ukradnúť zo Setovho chrámu v Khemi. Ten chlap je stokrát silnejší ako ty, dokáže sa zneviditeľniť, prechádzať cez steny a podobné veci. On ich odtiaľto vyviedol a ani si to nepostrehol. Teraz sú doma v bezpečí a ty môžeš ich matke akurát tak viesť čo!“

Darshak pri týchto slovách zbledol ako stena. O nijakom Stygijcovi síce nepočul, ale to neznamenal, že tu nijaký nie je. Stygijskí kňazi boli všeobecne známi tým, že putovali po celej Hyborskej zemi a hľadali svojich nasledovníkov. Alebo nepriateľov! Boli to mocní mágovia a on z nich mal panický strach. Aj preto založil svoje hlavné sídlo tak ďaleko od Stygie.

„No? Čo tak čumíš?“ – pokračoval Conan. – „Tomu človeku som sa aj ja radšej pratal z cesty. Oproti tebe je to skutočný arcimág. Tie tvoje iluzórne obrazy vojakov s kušami, ktorými si sa obkolesil dúfajúc, že ti naletím, sú nič proti tomu, čo on dokáže. Rozpučil by ťa ako švába, ale na to ho pani z Apare nenajala. Zaplatila mu len za to, aby odtiaľto dostal jej malých.“

„Tak načo sem, do pekla, poslala teba? A ako si vedel, že tí strelci sú len ilúzie?“

„Ja som tu bol len na to, aby som odpútal tvoju pozornosť a vyvolal u teba dojem, že máš nado mnou moc a nič ti nehrozí. Dal som sa zajať naschvál. A to, že tí tvoji vojačikovia sú len ilúzie som zistil, keď som nepočul ich kroky. Tie ich čižmy mali normálne vydávať riadny klepot. Urobil si chybu. Mal si si radšej priviesť svojich verných so skutočnými zbraňami.“

Darshak začal pobeťovať po chodbe a zlostne kopal do dverí a stien. Hromžil a preklínal všetkých bohov a jeho verní sa radšej stiahli kus dozadu, aby sa kopance a údery neušli aj im. Napokon sa však upokojil. Vrátil sa ku Conanovej cele, cez okienko pozrel na Cimmerčana a na tvári mu zaihral zvláštny úsmev, pri ktorom Conanovi prebehla telom triaška. Zrazu pocítil ako sa mu zatočila hlava a musel sa chytiť mreží, aby sa udržal na nohách. Mozog sa mu zvláštne rozvíbroval a celou hlavou mu prebehla vlna silnej bolesti. Pustil mreže a chytil si ju rukami, ale bolesť neprechádzala. Vykrikol, padol na kolená, bolesť ním lomcovala ako víchor trstinou. Ani si nevšimol, že dvere na cele sa otvorili a stál v nich Darshak, stále sa jedovato usmievajúc.

Zrazu bolesť ustala akoby uťal. Conan pozrel na svojho trýzniteľa. Ten k nemu natiahol pravú ruku a jasným, monotónnym hlasom prehovoril:

„Vstaň! Teraz urobíš niečo aj pre mňa. Pôjdeš do domu lady Zuthry a prinesieš mi odtiaľ toľko peňazí, koľko budeš môcť. Máš na to dva dni. Odmenou ti bude tvoj život – nerozpučím ťa ako švába! Rozumel si môjmu rozkazu?“

„Áno, môj pane!“ – odvetil Conan.

„Chod!“

Conan vyšiel z cely a pobral sa chodbou k východu sprevádzaný Darshakovým tajuplným úsmevom.

Búchanie na bránu vrátnika vyrušilo pri raňajkách. Začudoval sa, lebo takto skoro ráno nezvykol do Veže nikto prichádzať. Otvoril okienko na veraji a zazrel skupinku mužov vedenú Conanom. Stáli pred bránou obťažkaní vrecami, Conan držal v rukách veľkú drevenú truhlicu. Nepochybne bola veľmi ťažká, pretože svaly na rukách sa mu chveli od námahy.

„Á, tak už ste tu? Dobre!“ – povedal vrátnik skôr pre seba a otvoril bránu. Conan vošiel ako prvý a akonáhle sa dostal na dosah k vrátnikovi, zvolal „chytaj“ a hodil mu truhlicu do náručia. Muž ju inštinkívne zachytil, ale jej váha ho zhodila na zem. Bolestne záúpel a v tom zbadal, že sa z nej nevysypali zlaté mince, ako logicky očakával, ale len obyčajné kamene. Zazrel ešte, ako Conan vytiahol spod plášt'a meč a rozbehol sa dovnútra veže. Ostatní muži ho nasledovali. Poodhadzovali vrecia naplnené slamou a s tasenými mečmi sa rozbehli za svojim veliteľom bez toho, aby im v tom mohol niekto zabrániť. Len jeden sa na okamih odpojil a ranou päsťe poslal vrátnika do bezvedomia.

Žoldnieri rýchlo obsadili prízemie veže a Seleniti sa tomu mohli len nečinne prizerať. Svoje zbrane mali v izbách, ale aj keby si ich stihli priniesť, proti zabijakom zo Slobodného bratstva by sa neodvážili postaviť v otvorenom boji. Z pracovne vybehol Darshak, ale takmer sa napichol na hrot Conanovho meča. Zlostne zagánil, ale utiecť sa neopovážil. Taký prejav

zbabelosti by ho úplne zhodil v očiach jeho verných. Súčasne mu došlo, že Conan nijaké peniaze nenesie.

„Tak už som tu!“ – vyhlásil Cimmerčan. – „Presne po dvoch dňoch, ako si mi kázal.“

„Čo...čo to má znamenať?“

„Nič, iba to, že si sa kruto mýlil, ak si si myslel, že sa ti len tak ľahko podarí očarovať ma. Vedz jedno – moja vôľa silnejšia ako tvoje kúzla!“

„Ty...ty si?“

„Presne! Len som to zahral aby som sa dostal von. Tá bolesť hlavy síce bola skutočná, ale nič viac. Na to, aby si mi vnútil svoju vôľu, by si musel byť oveľa silnejší. Mňa nemôžeš očarovať! Už to skúšali onakvejší čarodejníci a nepochodili.“

„Ešte si nevyhral!“ – zvolal Darshak, cúvol o krok dozadu a namieril ruku na vojaka stojaceho tesne za Conanom.

„Ty! Prikazujem ti, aby si okamžite zabil Conana!“ – zvolal, ale žoldnier sa na jeho zdesenie ani nepohol. Darshak pokyn zopakoval, ale napokon len bezradne spustil ruku a celý sa rozochvel.

„Nefunguje to, čo? Ani nemôže. Tento muž je Argosan a nerozumie ti ani slovo! Tak, a teraz by si mal pomaly ale isto prestať robiť hlúposti a ísť si pobaliť veci!“

„Čo tým chceš povedať, Cimmerčan?“

„Ja nič. Ale ona ti má čo povedať.“ – odvetil Conan a odstúpil nabok. Darshak vytreštil oči, akoby videl ducha. Miestnosťou k nemu, ladne ako jazerná labuť, kráčala lady Zuthra.

„Zdravím ťa, Darshak. Tak som predsa len splnila tvoj sen a vstúpila do tvojej veže. Ale nie ako nová členka sekty bohyně Sély.“

„Ách, vitaj krásna pani.“ – odvetil Darshak a na tvári mu znovu zaihral ten nebezpečný úsmev. Ale Zuthra ostala celkom pokojná.

„Neskúšaj na mne tie svoje jarmočné triky, ty podvodník. Ten Stygijčan, ktorý mi vyslobodil deti mi na rozlúčku daroval amulet na ochranu práve pred takými ako si ty.“ – siahla si pod blúzu a ukázala mu na striebornej retiazke zavesený privesok zvláštneho, ťažko určiteľného tvaru. Darshak nikdy nič podobné nevidel. Mohlo to byť čokoľvek, ale prirodzená opatrnosť ho varovala, aby radšej nepokúšal osud. Dobre vedel, že s čarami stygijských mágov si nebolo radno zahrávať. Navyše si uvedomil, že spln Mesiaca už skončil a jeho magická sila je dosť obmedzená. Aj keby Zuthra amulet nemala, nemuselo by sa mu podariť zmanipulovať jej myseľ.

„Takže, aby sme to tu uzavreli!“ – pokračovala kňažná. – „Tu ste skončili! Zbal'te si veci a zmiznite. Bude sa to tu búrať. Dohodla som sa s radnými pánmi, že materiál z veže bude použitý na spevnenie mestských hradieb.“

„Ja...nerozumiem!“

„Tak ti to vysvetlím. Istým spôsobom by som ti mala byť vd'ačná. Donútil si ma k tomu, aby som zo skrine vybrala všetky vlastnícke listiny k môjmu majetku a dôkladne si ich prečítala. Priznám sa, dovčera som ani sama poriadne nevedela, čo všetko vlastním. A na jednej z tých listín som objavila zaujímavú maličkosť – pozemok, na ktorom stojí táto veža je môj a ty si ju tu postavil bez môjho dovolenia!“

„Čože!“

„Presne tak! Potvrdil mi to aj mestský zememerač. A podľa zákona, všetko to, čo sa na danom pozemku nachádza patrí jeho majiteľovi. Takže aj táto obludná stavba je moja. A ja som sa rozhodla ju zbúrať. Ty a tvoji verní musíte odísť. Kam, to ma ani trochu netrápi. Tu je príkaz podpísaný mestským sudcom. Viem, že je to jeden z čestných členov tvojej sekty, ale takéto hrubé porušenie zákona ani on nemohol prehliadnuť. Zvlášť potom, ako som mu pripomenula, kto doporučil kráľovi, aby ho vymenoval za sudcu.“ – s tým podala Darshakovi veľký pergamen s pečaťou mestského súdu. Vodca sekty však doň ani nenazrel. Vedel, že kňažná neblufuje. Vedel, že prehral. Všetko!“

„Daj mi dva dni!“

„Máš ich mať! Ale viac ani minútu!“ – odvetila žena a v sprievode oddielu ozbrojencov opustila vežu.

„Tak čo, vznešená? Si spokojná?“ – opýtal sa Conan Zuthry, keď vyšli z veže a na koňoch sa vracali do jej sídla.

„Samozrejme! Vidno že si strávil nejaký čas medzi hercami.“

„Nie len medzi hercami. Aj medzi Shemitmi. Tí ma naučili, že používať lešť a klamstvo je niekedy lepšie ako používať zbraň. A používať pakľúč som sa naučil medzi shadizarskými zlodejmi.“

„Ten blbec Darshak na všetko naletel, ešte aj na toho stygijského mága.“

„No, vieš, kým som vtedy čakal v hostinci na vhodnú dobu, popýtal som sa kadekoho na nejaké drby o Darshakovi. A ktosi mi spomenul čosi o tom, že kedysi v mladosti vraj mal nejaké problémy so Stygijčanmi. Bola to síce len taká klebietka, ktorá vôbec nemusela byť pravdivá, ale rozhodol som sa využiť ju. Sila slova niekedy prekoná aj silu meča.“

Conan potlačil krídlo brány a tá sa s tichým vrznutím otvorila. Vošiel dovnútra a za ním vstúpila lady Zuthra a oddiel žoldnierov. Veľká skupina otrokov s náradím ostala vonku. Zatiaľ.

Vošli do prízemnej siene a porozhliadali sa. Nikde sa nič nehýbalo.

„Je tu ticho.“ – šepla Zuthra. – „Asi odišli.“

„Vyzerá to tak. Ale niečo mi tu nehrá.“

„Čo?“

„Nikto v meste ich nevidel odchádzať.“

„Možno odišli v noci, tajne a v tichosti.“

„Dobre! Prezrite to tu!“ – zavelil Conan a ozbrojenci zo Slobodného bratstva sa rozbehli po budove. Conan so Zuthrou sa pobrali do Darshakovej pracovne. Panoval tam hrozný neporiadok, všade sa povalovali kusy šiat, listín a riadu, na stole stála veľká drevená pokladnica. Bola prázdna!

„Čo sa tu pri Mitrovi...- začala Zuthra, ale v tom dorazil do miestnosti jeden zo žoldnierov.

„Našli ste niečo?“

„Svätyňa je zamknutá. Musíme vyraziť dvere.“

„Zamknutá? Prečo...“

Vybehli na poschodie a zastali pred dverami do chrámu. Dvaja vojaci do nich o dušu rúbali veľkými bojovými sekerami. Triesky veľké ako mužské dlane odletovali na všetky strany. Netrvalo dlho a rozsekali ich tak, aby sa dali otvoriť. Nazreli dnu a zdúpneli. Aj takým skúseným bojovníkom ako boli títo vojnoví psy naskočila husia koža. Zato lady Zuthra sa ani nepokúšala zastaviť zvracanie a celé jej bohaté raňajky skončili v kúte za dverami. Jeden zo žoldnierov jej podal čutoru s vodou. Až keď si vypláchla ústa a ovlažila si tvár, bola schopná lepšie si prezrieť obraz v sieni. Obraz apokalypsy. Po celej svätyni sa povalovali desiatky mŕtvych tiel odetých do bielych obradných plášťov. Tváre, skrivené do absurdných, desivých grimás svedčili o tom, že títo ľudia umierali v hrozných mukách a bolestiach. Každý z nich zvieral v stuhnutých prstoch pohár. Na oltári stála veľká nádoba, v ktorej na dne bolo ešte tak na palec nejakej tekutiny. Conan k nej privoňal a potom sa štítivo odtiahol.

„Jed! Pri Cromových diabloch, čo im asi tak mohol natárat', aby to svinstvo dobrovoľne vypili?“

„To je ich Deň znovuzrodenia. Chystali sa naň od začiatku, boli pripravení na to, že raz príde. Vieš, poznala som trochu to ich zvrátené učenie a v ňom sa hovorilo, že v Deň znovuzrodenia odídu všetci k svojej bohyni aby sa neskôr vrátili späť v inej podobe. Iba ten sa môže znovu zrodiť, kto umrie. Oni chceli umrieť, Conan! Prečo ma to nenapadlo skôr. Mohla som tomu šialenstvu zabrániť.“

„No, možno niektorí nechceli! Prečo inak by Darshak zamkol dvere? A vôbec, ktovie, či on sám sa toho jedu napil.“

Zuthre znovu zovrel vnútornosti. Conan mal pravdu. Bolo viditeľné, že niektorí z nebohých sa zúfalo pokúšali dostať von. Ruky mali celé dokrvavené z toho, ako sa nimi pokúšali otvoriť zamknuté dvere do svätyne.

„Tak preto ich nikto nevidel odchádzať z mesta.“

Žoldnieri sa pomaly rozišli po sieni a začali obracať telá tak, aby im videli do tváří. Boli hotoví veľmi rýchlo, Darshakovu tvár poznal každý.

„Nie je tu!“ – oznámil Conan kňážnej.

„Prekliaty lotor! Zabil vlastných veriacich, otrávil ich ako potkany a potom si pokojne ušiel aj so všetkými peniazmi.“

„Čo urobíme, lady Zuthra?“ – opýtal sa Akkifar.

„Zavolajte otrokov.“

Jeden žoldnier odbehol a o chvíľu sa vrátil s niekoľkými otrokmi. Kňážna ukázala na nebohé telá a prikázala:

„Treba ich pochovať! Zo statku pritiahnite povozy, telá naložte a vyvezte za mesto. Uložte ich do starej vodnej priekopy a zahrabte.“

„Ako rozkázate, vaša milosť.“ – odvetil otrok a chcel sa pobrat' von, ale zastavil ho Conanov hlas.

„Mne prived'te môjho koňa!“

„Načo ti je?“ – opýtala sa Zuthra a nevrlo pozrela na Cimmerčana. Prečo chce práve teraz odísť?

„Ja toho Darshaka nájdem! Nebude ďaleko.“

Kňážna chápavo prikývla a znovu pokynula otrokovi.

„Urob, čo ti kázal! A...jedno miesto v tej priekope nechajte voľné!“

DISKUTOVALI SME, VIDELI SME...

NOVÉ OBJAVY VO VESMÍRE

(mesiac Január v SFK ORION)

Naše prvé stretnutie v Novom roku bolo veľmi zaujímavé nielen kvôli téme, ktorou bol opäť prehľad zaujímavých informácií týkajúcich sa našej Slnecnej sústavy ale i nášho vesmíru, ale aj kvôli pohodičke, ktorú sme si urobili. Najprv nás Ondrej potešil balíkom nezjedných slaných dobrôt a k tomu aj niečo tekuté a hoci sme sa nedohodli - môj pripravený prehľad Ondrej promptne doplnil vhodnými obrázkami a ilustráciami z netu a ostatní sa v dobrej nálade pripájali svojimi poznatkami k téme. A čomu sme sa venovali tento rok? Pre mňa najzaujímavejšou témou bol článok, ktorý sa venoval 10-tim záhadám Slnecnej sústavy. Tak čo tipnete si, ktoré sú to? Sú to poznatky, o ktorých vieme a predsa nám na nich niečo nesedí. A čoho sa týkajú? Týkajú sa existencie Oortovho oblaku, vychýľovanej dráhy sond Pioneer 10 a 11, hraníc Kuiperovho pásu, formovaniu zrníčok kometárneho prachu, tajomstvu ohrevu slnecnej koróny, pôvodu mohutnej atmosféry Titanu, záhady Tunguzského meteoritu, atypického sklonu rotačnej osi Uránu, odlišnosti severnej a južnej pologuli Marsu, záhady nerovnakej teploty slnecných pólů. Ako to už býva pri výbere, iný autor by možno vybral iné záhady, ale my sme si prešli tieto a celkom dobre sme si pokecali o nich. Zo nových poznatkov z výskumu Slnecnej sústavy sme si ešte pripomenuli misiu sondy MESSENGER, ktorá pomaly mieri k Merkúru a už poslala prvé fotografie, objav soľných jazier na južnej pologuli Marsu a objav oceánu z vody amoniaku, ktorý sa nachádza zhruba 100 km pod povrchom mesiaca Titán.

Na druhom januárovom stretnutí sme opustili Slnčnú sústavu a putovali sme (aj keď len mysl'ou) za novými poznatkami do našej galaxie a ešte ďalej. Najprv to bol balíček informácií týkajúci sa exoplanét – hovorili sme o novej kategórii exoplanét tzv. superZemí (sú menšie ako náš Neptún a majú plastický horúci povrch), ukázali sme si prvú fotografiu exoplanéty pri Slnku podobnej hviezde, oboznámili sme sa s planetárnym systémom hviezdy 55Canceri (41 svetelných rokov od nášho Slnka), ktorá pozostáva z 5-tich doteraz objavených planét. Ďalej sme si povedali o objave možného?? tretieho spôsobu vzniku supernov, a to splynutím dvojhviezdy, ktorej zložky sú bieli trpaslíci, o objave doteraz najväčšej čiernej diery, ktorá vznikla kolapsom masívne hviezdy, o tom, či záhadné 4- minútové meškanie vysokoenergetických častíc, ktoré boli vyžiarené v rovnakom čase ako nízkoenergetické častice pred 500 miliónmi rokmi môže spochybniť Einsteinovu teóriu relativity. Poslednou zaujímavosťou bola prvá fotografia, ktorá zobrazuje vertikálne prúdy rotujúcich vetrov, ktoré vznikajú v horúcich akrečných diskoch, ktoré krúžia okolo každej masívnej čiernej diery v centre galaxií.

Takže toto bol obsah nášho zvláštneho tohtoročného putovania za hranicami našej planéty a opäť som si potvrdila fakt, že nové poznatky astronomického výskumu Slnčnej sústavy alebo vzdialeného vesmíru pribúdajú tempom, ktorý by mal zásadným spôsobom ovplyvňovať smerovanie našej civilizácie, ale nás trápia iné starosti - ozaj čo nového v plynovej alebo hospodárskej kríze????

fany eva

Posledný klubový večer sme sa dobre zasmiali, hoci tvorcovia filmu ho nemysleli ako komédiu. Mal to byť tvrdý akčák, ale nakoniec to vypálilo celkom naopak.

Film **CESTA DO STEDU ZEME** bol natočený na motívy slávneho románu J. Vernea, ale klasik science fiction sa určite obracal v hrobe. Už len samotná osoba herca Brendana Frasera dávala tušiť poriadnu prácu. Hlavný hrdina sa spolu so svojim pubertálnym synovcom a peknou severankou vydáva na Island, presnejšie dovnútra Islandu, aby tam našiel svojho strateného brata. Nájdu ten istý svet, ako ho našli Verneho hrdinovia, ale to je asi tak všetko zaujímavé. Najväčšia haluz z celého filmu bola jazda na banských vozíkoch akoby vystrihnutá z Chrámu skazy.

CESTA DO STREDU ZEME, USA, 2008, 95 min., rež. Eric Brevig, hl.úl.: Brendan Fraser, Josh Hutcherson, Anita Briem, ... **

STAN WINSTON – PÁN (FILMOVÝCH) ŠELIEM (mesiac február v SFK ORION)

Pasívni prijímatelia filmovej kultúry obvykle poznajú mená hercov, ktorí vo filmoch hrajú, niektorí možno aj mená režisérov, ale to je asi tak všetko. Lenže film, to sú desiatky tzv. ľudí v pozadí, ktorých síce pozná málokto, ale sú rovnako dôležití ako tí herci.

V sci-fi filmoch zohrávajú veľkú rolu špeciálne efekty, triky a masky. Neraz práve na nich je postavený celý film. Jedným z najlepších odborníkov na ne bol Stan WINSTON (bol preto, lebo vlni v lete umrel na rakovinu). Pripravil som si o ňom dvojdielnu prednášku doplnenú množstvom obrázkov.

Stan WINSTON (SW) sa narodil v roku 1946, vyštudoval sochárstvo, ale nakoniec sa uchytil vo filmovom biznise ako tvorca masiek, figurín a špeciálnych efektov. Najprv ako zamestnanec, ale čoskoro si založil vlastné trikové štúdiá a viac ako 20 rokov spolupracoval s najvýznamnejšími režisérmi a hercami žánru. Za svoju prácu získal trikrát Oscara (plus k tomu bol šesťkrát nominovaný) a v roku 2001 mu odhalili hviezdu na Chodníku slávy v Hollywoode.

Prvýkrát sa SW uviedol v roku 1967, ale slávu mu priniesol až rok 1978, keď vytvoril slávneho Votrelca v rovnomennom filme R.Scotta. Desivá príšera z vesmíru šokovala divákov

a stala sa kultom. Votrellec sa dočkal ďalších troch pokračovaní a SW bol pri všetkých. Napr. pre diel č. 2 – Votrelci – vyrobili v dielňach SW najväčšiu mechanickú bábku v dejinách filmu – 5 metrov vysokú Matku Votrelcov, ktorú potom Ripleyová zlikvidovala! V jej vnútri boli dômyselne ukrytí dvaja kaskadéri, ktorí ju ovládali.

Rovnako tak bol SW aj pri všetkých troch doteraz uvedených filmoch o robotovi z budúcnosti – Terminátorovi. Na želanie režiséra Jamesa Camerona vytvoril najprv kostru, a potom aj postavu oveľového zabijáka tak, aby vyzeral ako A. Schwarzenegger, ktorého v mnohých scénach zastupovala gumová figurína na nerozoznanie podobná. Už prvý film z roku 1984 sa stal absolútnym hitom. V roku 1991 nasledovalo pokračovanie, na ktorom sa SW doslova vyšantil. Vytvoriť postavu T-1000 z tekutého kovu bola pre neho výzva. V tretej časti to bola zas mladá terminátorka so zbraňami zabudovanými priamo v rukách.

Ďalšou kultovou postavou z dielne SW bol Predátor. Ohava z vesmíru, ktorej nakoniec odvážny major americkej armády vykrútil krk. Pre K.P.Halla vyrobil SW dokonalý kostým a masku, ktorý zmenil 204 cm vysokého herca na obludu. Votrellec a Predátor sa neskôr objavili aj spolu vo filme Votrellec vs. Predátor.

Asi najväčšou zákazkou štúdií SW boli filmy zo série Jurský park. Režisér S. Spielberg si objednal celú prehistorickú zoologickú záhradu. SW a jeho ľudia vytvorili pre tento film veľké množstvo mechanických brontíkov vrátane obávaného Tyranosaura, ďalej desiatky latexových figurín a bezpočet počítačových animácií.

SW však fungoval aj ako režisér. Séria hororových filmov so spoločným názvom Pumpkinhead síce nezaznamenala veľký úspech v kinách, pre milovníkov hororov na VHS však vytvorila kult.

SW spolupracoval celkovo na 76 filmoch. Posledný, na ktorom sa podieľal je Cameronov Avatar, ktorý príde do kín v tomto roku.

SW bol jedným z tzv. mužov v úzadí – neviditeľných ale nepostrádateľných. Bude filmovému priemyslu výrazne chýbať.

Ale aby sme si ho trochu uctili, pozreli sme si na záver klubového mesiaca film, na úspechu ktorého mal významný podiel – IRON MAN. Sfilmovaný komiks, príbeh miliardára Tonyho Starka, ktorý nemá nijaké nadprirodzené schopnosti, vystačí si so svojím rozumom a zručnosťou. Vyrobí si brnenie, ktoré mu umožňuje dokonca lietať nadzvukovou rýchlosťou. Musí sa najprv dostať zo zajatia afgánskych teroristov a potom tvrdo bojovať so zradcami z radov svojich „priateľov“.

IRON MAN, USA, 2008, cca 120 min., rež. Jon Favreau, hl.úl.: Robert Downey jr., Gwyneth Paltrow, Terrence Howard, Jeff Bridges... *****

NAJVZÁČNEJŠIE POKLADY DEJÍN ZEME

(mesiac marec v SFK ORION)

V marci mal znovu hlavné slovo Slavo Chren. Tu je článok k jeho téme.

Významným prínosom pre spoznanie kultúrnej vyspelosti starovekých civilizácií sú umelecké diela z drahých kovov, ich zliatin a vzácnych kameňov.

Vďaka novovekým archeológom môžeme s úžasom obdivovať výtvary dávnych majstrov. Nemecký Heinrich Schliemann našiel v Tróji zlaté predmety, ktoré prisúdil slávnemu kráľovi Priamovi. Mykenské hroby mu tiež poskytli pohľad na nádheru v akej sa doslova „topili“ významné osobnosti mesta. Jeden z nálezov – Agamemnonova maska je dnes historikmi posmešne uvádzaná ako výmysel človeka posadnutého mytológiou.

O tom, že sa môžu „červenat“ všetci odborníci, čo skúmali a skúmajú Schliemannove klenoty, svedčia moje bádateľské výsledky. Ak by totiž dôkladne porovnávali trójsky a mykénsky poklad museli by zistiť nasledovné. Oba spadajú do 17. storočia pred n.l.! Nápadná podobnosť vyhotovenia prezrádza pôvod z Peloponézu. V Tróji objavené šperky patrili s

najväčšou pravdepodobnosťou princeznej Helene zo Sparty, preto by mali dostať nové pomenovanie- poklad Heleny, najkrajšej ženy sveta. Zlatá maska z piateho mykénskeho hrobu pokrývala tvár skutočného kráľa Agamemnona. Pochovaný tu bol pri otcovi Atreovi a vozatajovi Eurymedontovi.

Medzi najväčšie úspechy archeológie treba okrem iných spomenúť hrobku faraóna Tutanchamona v Egypte, objavenú Angličanom Howardom Carterom. Také množstvo zlatých a iných artefaktov nebolo dosiaľ nikde na svete nájdené.

Existuje však lokalita, ktorá môže prekonať všetko doteraz objavené. Vo vnútrozemí Kréty, asi 3 kilometre od Knóssu sa nachádzalo v dávných dobách (18. - 17. storočie pred n.l.) kráľovské sídlo s najväčšími a najvzácnejšími pokladmi dejín Zeme. Geológovia a archeológovia by mali zamerať pozornosť na tú oblasť a jej okolie. V tomto priestore majú príležitosť presláviť sa a zároveň vyriešiť najväčšiu záhadu histórie.

Popri klasických pokladoch z drahých kovov patria k významným pokladom aj stavebné diela staroveku. Sumeri, Egypťania a Gréci sa pričínili o to, že množstvo pamiatok po ich staviteľskej šikovnosti ťažko prekonajú i najlepší odborníci modernej doby.

Medzi drahokamy ľudského bytia patrí nepochybne písmo. Starí Sumeri tvrdili, že ich klinové písmo stvorili bohovia. Posvätnú úctu hieroglyfom prejavovali tiež Egypťania a Kréťania. Vďaka ich záznamom sa dozvedáme o denných radoostiach a starostiach našich predkov.

Poklad nad všetky poklady je a nepochybne bude život na Zemi. Bez neho by istotne nevzniklo všetko to, čo považujeme za najvzácnejšie poklady.

Slavomír Chren

Film SUPERHRDINA bol celkom veselou paródiou na filmy o Spidermanovi v štýle Bláznivej strely. Rick Riker je v podstate nula. Nikoho nezaujímá až do chvíle, keď ho poštiepe geneticky zmutovaná vážka Vďaka tomu Rick získa nadľudské schopnosti, ktoré sa rozhodne použije k ochrane dobra. Už čoskoro sa mu však postaví do cesty zlotrilý Lou Landers, ktorý má po nepodarenom experimente schopnosť vysávať z ľudí ich životnú silu. Rick musí zastaviť jeho vyčinenie než bude neskoro...

SUPERHRDINA, USA, 2008, 79 min. rež.: Craig Mazin, hl.úl.: Leslie Nielsen, Pamela Anderson, Drake Bell, Sarah Paxton, Kevin Hart, ... **1/2

LETY NA MARS

(mesiac apríl v SFK ORION)

Mesiac apríl bol trochu narušený veľkonočnými sviatkami, takže sme ho všelijako improvizovali, ale nakoniec sme sa predsa len od nášho lektora Belka Gottgeisela niečo dozvedeli.

Let ľudskej posádky na Mars (ale ešte predtým na Mesiac) je na programe vesmírnych výskumov v neďalekej (relatívne) budúcnosti. Kozmické mocnosti už roky pracujú na jeho príprave, ale nejaké konkrétne, hmatateľné výsledky po ruke nie sú. Let na Mars je totiž veľmi zložitá a nákladná záležitosť.

Mars je od Zeme vzdialený desiatky miliónov kilometrov a na prekonanie tejto vzdialenosti nestačí Sojuz ani Apollo dokopy. Na to musí byť veľká kozmická loď vezúca posádku, zásoby a palivo s hmotnosťou stoviek ton. K tomu ešte pristávací (a návratový) modul, energetické zdroje a pod. Inak povedané kolos za miliardy dolárov, ktorého posádka by mala pred sebou týždne a mesiace úmorného putovania. Musela by sa potýkať so psychickými problémami odlúčenia, známou ponorkovou chorobou, nudou ale hlavne s vesmírnym žiarením, ktoré nie je jednoduché zastaviť tak, aby neškodilo. Veď napr. známa orbitálna stanica MIR (nech sú jej hlbiny Pacifiku ľahké) mala plášť zložený zo 70 (!) vrstiev

rôznych materiálov. A to sa ešte pohybovala v oblastiach, kde pôsobila ochrana magnetického poľa Zeme. Medziplanetárna loď by bola vystavená kozmickým lúčom naplno.

Aj keby sa posádka dostala na Mars a podarilo sa jej tam pristáť, nemala by vyhrané. Prírodné podmienky na Marse sú dosť divoké (aj keď nie až tak ako napr. na Venuši), piesočné búrky na Zemi sú len idylickým vánkom proti tým marsovským. Na Marse nie je atmosféra (teda je, ale len taká o ničom), voda tam vraj je, ale je zamrznutá a poriadne hlboko. Kozmonauti by mali niekoľko dní na to, aby splnili všetky úlohy a stihli tzv. štartovacie okno. Ak by ho zmeškali, museli by ostať na povrchu Marsu niekoľko nasledujúcich mesiacov. Hovorí sa dokonca, že prvé lety na Mars budú len jednosmerným výletom, pretože návrat je prakticky nemožný. A tak sa môže stať, že prvými marsonautmi budú samovrahovia či odsúdenci na trest smrti.

Ale ani toto všetko neodrádza kozmické veľmoci od toho, aby neskúšali nové programy, technológie a materiály. V USA i v Rusku bežia zaujímavé programy prípravy kozmonautov na dlhú cestu k vesmírnemu susedovi. V rámci nich vznikajú makety budúcich kozmických lodí, vedci sa snažia posádkam nasimulovať prírodné podmienky podobné marsovským, napr. USA uskutočňujú pokusy na arktických ostrovoch (napr. na Devon Island) či v Mohavskej púšti. Alebo ruský (pôvodne československo-sovietsky) projekt Mars-500, ktorý vlastne začal už dakedy v roku 1988 ešte za hlbokého socializmu.

Stále sa však nevie, kto vlastne let na Mars zaplatí. Postaviť maketu stojí drobné v porovnaní so skutočnou loďou. Na tú budú potrebné miliardy dolárov či eur, resp. rubľov. A ešte jedna otázka sa natíska – význam takéhoto letu! Čo konkrétne z toho ľudstvo bude mať okrem dobrého pocitu, že sme to dokázali.

Skrátka a dobre, naša generácia sa asi letu na Mars nedožije, a ak aj áno, budeme ho sledovať z invalidných vozíčkov či smrteľných postelí.

VG

Film Epic Movie sme si chceli pôvodne pozrieť už vlani, ale vtedy z toho nejako zišlo. Tak sme si to vynahradiť teraz. Veľkej biják (ako sa to prekladá do češtiny) je paródiou na viaceré sci-fi filmy – Karlík a továreň na čokoládu, DaVinciho kód, X-men, Hady v lietadle ale hlavne na Narniu. Tá sa však v tomto filme volá Gnarnia a vládne jej Biela štetka. Nedopatrením sa sem presunú štyri siroty z nášho sveta a začne sa sranda. Nájdu tu nielen nadržaného levieho kráľa menom Aslo, ale aj zostarnutého Harryho Pottera, poblázneného Jacka Sparowa a podobné kreatúry. Samozrejme, že sa stretnú v poslednom boji s vojskami Bielej štetky aby sa nakoniec dozvedeli, že v skutočnosti sú všetci štyria súrodenci.

EPIC MOVIE, USA, 2007, 86 min., rež. : Jason Friedberg, Aaron Seltzer

Hl.úl.: Kal Penn, Adam Campbell, Jennifer Coolidgeová, Jayma Maysová, Faune Chambersová, ... ***

POZNÁMKY Z VRBOVÉHO...

Už po desiaty raz mali vo Vrbovom v tamojšom Gymnáziu J. B. Magina 16. 4. 2009 stretnutie mladých autorov sci-fi žánru a zároveň aj vyhlásenia víťazov tohto 10. ročníka literárnej súťaže o najlepšiu sci-fi poviedku.

Desať rokov je už pekný počet rokov. Vedenie gymnázia na čele s riaditeľom

Dr. Ing. F. Glosom isto muselo vynaložiť veľa síl a organizačného talentu, aby sa súťaž : KEĎ SI VYMÝŠĽAM, dožila tohto výročia. Za uvedenú dekádu prišlo do tejto súťaže približne tisíc príspevkov zo základných a stredných škôl

z celého Slovenska, najmä však z TRNAVSKÉHO SAMOSPRÁVNEHO KRAJA .

Porotcovia každý ročník súťaže posudzovali zaslané rukopisy v dvoch kategóriach, a to práce žiakov základných škôl a žiakov gymnázií a stredných priemyselných škôl všetkých typov. V priemere 100 prác o rozsahu tristo až štyristo strán. Kto sa v tejto práci vyzná, vie že ľahšie sa

posudzuje a číta jeden rukopis takéhoto rozsahu, ako desať či pätnásť prac od rôznych autorov.

Najlepšie tri práce sú ocenené prvou až treťou cenou a to v každej skupine.

Je pozoruhodné a vďačné, že tieto práce a plus šesťnásť ďalších, ktoré sa nedostali do finále, sú publikované v 80 stranovom Zborníku, ktorý nesie názov

súťaže. Na jeho vydávaní má účasť aj Mestský úrad Vrbové, čo je chvály hodná vec.

Nuž a v desiatom, jubilejnom ročníku súťaže sa víťazmi kategórie základných škôl stali, resp. porota udelila prvú cenu Lenke Miklášovej zo ZŠ Jána Amosa Komenského z Vrbového za poviedku: Samozrejmosť.

Druhá cena išla do ZŠ Horné Saliby Jaroslavovi Šebokovi, za poviedku: Strelený nápad. A napokon tretiu cenu za poviedku: Svet v kaluži si odniesol Lukáš Počatko zo ZŠ Michalovce.

V kategórii stredných škôl sa na prvom mieste umiestnil Michal Bajzík, žiak Gymnázia z Topoľčian, ulica 17. novembra, s poviedkou: O chúlостivom Ignácovi a o Zeleninovej dreni.

Druhú cenu si odniesol Juraj Búry z Gymnázia Fr. Švantnera z Novej Bane: In vitro anima (Umelá duša).

Treťou cenou odmenila porota Radovana Potočára z Gymnázia A. Vrábla, Levice: Oči zo studenej mláky.

Čo na záver týchto riadkov? Hádam pár slov o význame súťaže ako takej. Podľa zborníka Národného osvetového centra v Bratislave: Chtiví svetla, ktorý vyšiel v roku 2008, v roku 2007 sme mali na celom Slovensku 12 takýchto súťaží, ktoré sú zamerané na rôzne druhy literárneho žánru. Je dobre, že je medzi nimi aj tento z Vrbového. Taktiež treba uvítať, že prijíma a hodnotí príspevky autorov z celého Slovenska, teda tých čo píšu v slovenskom jazyku.

Podmienky iných súťaží sa ohraničujú len na svoj okres, región, prípadne mesto. Táto súťaž je celoštátneho charakteru a napomáha rozvoju mladých, začínajúcich autorov a to v žánri, ktorý sa teší záujmu našej mládeže.

Nuž veľa, veľa úspechov do ďalšej dekády a pevne verím, že tak ako sa kedysi podarilo Syndikátu slovenských autorov sci-fi v súťaži o Cenu Gustáva Reussa, KRUTOHLAV, vychovať niekoľkých autorov slovenskej sci-fi, aj vrbovská literárna súťaž: Keď si vymýšľam, prinesie svoje ovocie.

Bratislava, 17. 4. 2009 Jozef Svítek

Písane pre Orion - Ondrejovi TREPÁČOVI Nové Zámky.

SLAVCON 2009

Priznám sa, že na tohtoročný Slavcon (SC09) som išiel s trochu zmiešanými pocitmi. Ten minulý ma v niektorých ohľadoch trochu prekvapil.

A tento tohtoročný možno ešte viac. Mám stále silnejší pocit, že na Slovensku už vlastne nie je žiadny con určený, aspoň sčasti, pre starších a pokročilých fanov. V Česku majú aspoň jeden – vďaka ti Zdenku za Fénixcon. Aj SC sa stal jednoznačne mládežníckym conom, čo je na jednej strane dobré, pretože generačná výmena je potrebná, na druhej strane starší fani akoby sa tam cítili nadbytoční a nežiadúci. A na SC09 ich bolo aj zúfalo málo. Oproti vlaňajšku som tam postrádal Šimona, Krtka, Egona Čierneho, Ivana Al'akšu, Dášku Mehešovu a ďalších. Stretol som akurát Veľkého Šamana Zdenka Zachodila, Leonadra Medeka, Serjožu s Freyou, Mad Maxona a pána Svíteka, ktorý dorazil zarovno so mnou. Kdesi sa tam vraj nachádzal aj Aramon, ale za celý čas som ho ani nezahliadol. Ale určite tam bol, lebo dal na net kopu fotiek.

SC09 nebol až tak preplnený ako ten vlaňajší, aspoň mne osobne sa zdalo, že ľudí nie je tak veľa. Hlavne zrána boli prednáškové miestnosti skôr poloprázdne než plné. Ja som zapadol do tej, čo sa volala „História“ a zotrval som v nej väčšinu času. Ako prvá tam mala

prednášku Martina Aini Vančurová o orientálnych tancoch, vhodne doplnenú videoklipmi natočenými v egyptských baroch. Zasa som bol o niečo múdrejší, ale zapamätať si jazykolamné názvy nebolo v mojej sile a ani v úmysle. Akurát som trochu zaľutoval, že nám Martinka sama nepredviedla nejaký ten eroticko-orientálny tanček.

Potom som sa na chvíľu vzdialil, aby som pozdravil jedného známeho. Chvíľu sme pokecali ale nakoniec sme sa spolu vrátili do Histórie. Tam mala práve končiť prednáška Petra Kuzmišina zvaného aj Veleslav o duchovne a viere. Peter je zrejme nejaký starosloviensky žrec, lebo sa neraz odvolával na Perúna a podobných pánov bohov, na druhej strane do svojich výplodov miešal kadečo aj z kresťanstva. Miestami mu nerozumela ani divá sviňa, a to sa ešte len začínala diskusia. Niektorí pýtajúci sa ho tak poplietli, že nevedel kade von. A tak ho radšej organizátori sami stopli, čím ho podľa mňa zachránili pred totálnym trapasom.

Hneď po ňom začala asi (podľa mňa) najzaujímavejšia prednáška SC09. M. Bernart prednášal o starých Slovanoch (nie Slovákoch) a ich bojovom umení, či presnejšie o ich zbraniach a zbroji. Keďže starí Slovania neboli vôbec tzv. holubičí národ – boli to barbari ako vyšití – od pradávna si vyrábali skvelé zbrane. Hlavne slovanskí šľachtici sa bohato vyzbrojovali – používali kopije, meče, sekery a štíty. Zbroj však mali o čosi menej honosnú, ako napr. ich franskí protivníci. Navyše, jej výroba bola zložitá a hodne drahá, takže nie každý si ju mohol dovoliť. Boli to obvykle kožené vesty do pol stehien pokryté železnými alebo bronzovými platničkami. K tomu sa používala špicatá prilba s chráničom nosa. Radoví pešiaci nenosili zbroj žiadnu, alebo len veľmi slabú. No i tak boli Slovania vyhlásení bojovníci – proti politickým intrigám a vzájomnej neznášanlivosti im však nijaké zbrane nepomohli.

Po prednáške sme s kamarátom vypadli na obed do neďalekej reštaurácie, ktorý sa však mierne natiahal a keď sme sa vrátili do školy práve začínal program na dvore. Zhliadli sme jeho podstatnú časť – stredoveké tančky v podaní skupiny Festum Aeternum, vystúpenie trochu buďatej orientálnej tanečnice (meno som nezachytil) – ale tie kypré tvary sú vraj dokonca žiadúce, inak by tanec nevynikol, takže to bolo v poriadku. Po nej zasa, ako aj vlni, vystúpil Peťo Hrycák so svojimi loptičkami a nakoniec indický fakír (hovoriaci perfektne po slovensky!!) so svojou prudko sexy asistentkou. Predviedli všelijaké žonglovačky, ale asi najjagavejším zlatým klincom bolo jeho poliehávanie na klyncami pobitej doske. Netvrdím, že boli 100% špicaté, ale ja osobne by som na nich nechcel ani sedieť, nieto ešte ležať.

Tento rok v rámci hlavného programu úplne absentovali ukážky historického šermu a lukostreľby. Nevieť prečo. Pár decák s mečmi sa tam síce potulovalo, ale nič viac. A vôbec, oproti vlašajšku toho absentovalo aj viac. Napr. predajňa Brlohu. Určite by sa našli literatúry chtiví účastníci.

Ale to už čas pokročil a bolo sa nám treba zberať. Našťastie som našiel oveľa rýchlejšie a jednoduchšie spojenie na Hlavnú stanicu, takže sme tam s kamarátom dorazili v dostatočnom predstihu a stihli ešte jedno pivko a Demänovku v blízkom Anticu. Vlaky išli našťastie presne, tak sme sa len rozlúčili a pobrali sa každý domov.

No, čo na záver. Priznám sa, že z SC09 mi dosť veľa vecí ušlo, ale i tak som celkom rád, že som tam bol. Nebudem ho známkovať, to nemá význam, lebo každý con je iný a o inom. SC09 svoje poslanie splnil a zaujal – hlavne mladých, a to je dobre. Nech majú možnosti rozumne tráviť voľný čas. Vďaka ti Crankie za to, že ste sa na to s Tolkienistami dali!

Andy

PLANÉTA TAJUPLNÝCH SVETOV (mesiac máj v SFK ORION)

Peťo Petráš začína nebezpečne konkurovať Slavovi Chrenovi čo sa týka tém o starovekých civilizáciách. Vlni u nás v knižnici objavil zaujímavú knihu, podľa ktorej dal aj názov svojej téme – Planéta tajuplných svetov.

Naša zem skutočne skrýva mnoho krásnych a úžasných vecí, či už ide o jedinečné diela ľudských rúk či výtvary prírodných síl. S prípravou prednášky som Peťovi trochu pomohol – urobil som mu prezentácie obrázkov.

Jedinou stavbou vybudovanou ľuďmi viditeľnou voľným okom z vesmíru je Veľký čínsky múr. Impozantná stavba, ktorá dodnes šokuje svojimi rozmermi. Jej počiatky siahajú do 5. stor. p.n.l., kedy dochádzalo k vojnám medzi jednotlivými čínskymi štátikmi. V roku 221 p.n.l. sa ujal svojej krutovlády prvý cisár S'chuang-ti a začal celý systém obranných múrov zdokonaľovať a rozširovať. Na múre začali pravidelne patrolovať vojenské posádky a vytvoril aj systém „prenosu informácií“, akýsi dymovo-ohňový telegraf, pomocou ktorého sa správy z jedného konca múru na druhý dostali za 24 hodín. Slúžili k tomu strážne veže, vzdialené od seba 90 – 180 metrov.

Aj cisári nasledujúcich dynastií pokračovali v stavbe múru. Asi najväčší rozmach zaznamenal v období dynastie Ming (1364-1644), keď sa namiesto hlineno-drevených valov začali stavať pevné tehlové a kamenné stavby. Boli cca 6 metrov vysoké a 7,6 metra hrubé. Tieto múry elegantne kopirovali tvar horských chrbtov, preto ich často prirovnávajú aj k drakovi. Koľko pri jeho stavbe zahynulo ľudí dodnes nikto ani odhadom nezrátal.

Ďalším stavebným zázrakom Číny je Zakázané mesto – palácový komplex uprostred Pekingu.

Až do roku 1924 slúžilo ako sídlo čínskych cisárov. Stavať ho začali v 15. storočí po tom, ako sa podarilo z Číny vyhnat' Mongolov. Cisár Jung-lu z dynastie Ming sa rozhodol vybudovať nové prepychové sídlo pre seba i svojich nasledovníkov. Zároveň ho dôkladne izoloval od vonkajšieho sveta – obkolesovala ho široká vodná priekopa a 11 metrov vysoké hradby. Celý komplex s rozlohou asi 750 x 900 metrov zahrnoval asi 800 rôznych stavieb – palácov, domov, chrámov, pavilónov, záhrad. Boli tu cesty, umelá rieka, jazerá, rozľahlé námestia a siene. Mesto bolo celé stáročia uzavreté pre „verejnosť“ a cudzincov, čo spôsobovalo, že ho obklopovala atmosféra tajomna a záhad.

Tret'ou úžasnou stavbou, ktorú Peter spomenul bola Hagia Sofia – Chrám Božej múdrosti v Istanbule. Pravda v čase, keď ju na príkaz byzantského cisára Iustiniana začali v roku 532 stavať, sa toto mesto ešte volalo Konstantinopol.

Hagia Sofia je však predovšetkým chrámom ľudskej múdrosti – múdrosti dvoch v tej dobe najlepších gréckych matematikov – Anthemia z Thrallu a Isidora z Milétu, ktorí vypočítali všetky uhly, oblúky, tlaky hmotnosti, umiestnenie oporných pilierov a stien. Napodiv na to nepotrebovali ani počítače. Hagiú Sofiu postavili za púhych 5 rokov(!!!) a napriek všetkému stojí dodnes. Pravda, užila si svoje. V roku 1204 ju v mene božom kompletne vyrabovali križiaci. V roku 1453 padol Carihrad do rúk Turkom, ale tí sa napodiv chrámu ani nedotkli. Až neskôr ho prestavali na mešitu, ktorá je dnes jednou z najnavštevovanejších pamiatok mesta na dvoch kontinentoch.

V druhý večer sa Peťo akosi k slovu nedostal, aj keď som mu sľúbil, že akcia, ktorú chcem urobiť potrvá 15 minút. Bolo to viac, oveľa viac. Koniec koncov, krstiť prvú knihu to nie je len tak. To sa nepatrí odfláknuť.

Veru, ani sa mi to samému nezdá. 5. 5. mi Egon Čierny mailom oznámil, že Krvaví psi sú už od 30. 4. v predaji. 12. 5. mi domov dorazil balíček s desiatimi autorskými výtlačkami a tak som na 15.5. večer zorganizoval krst. Poslal som pozvánky, hoci som tušil, že neprídu ani zďaleka všetci. Ale nakoniec sa nás v knižnici vystriedalo vari 30 a posedeli sme dlho, oveľa

dlhšie ako sme plánovali. Prišli moji rodičia, manželka, (syn sa na to vybodol!), kamaráti z klubu, pár blízkych priateľov z paralelného sveta a kolegovia z knižnice na čele s riaditeľkou.

Samotný krst prebehol dosť rýchlo. Chvíľu som pohovoril o tom, ako vlastne kniha vznikala, ako som písal poviedky do fanzinu, ako som ich uverejňoval na internete a ako som nakoniec podľahol presvedčeniu Egona Čierneho, aby som z nich vytvoril román. A podarilo sa mi to, hoci som si vedomý, že to nie je dielo ani na NEBULU ani na HUGA. Knihu pokrstil červeným vínom môj ocko, poprial jej aby sa dobre predávala, ale hlavne, aby mala pokračovanie, pretože nie je uzavretá. To je pravda. A pokračovanie bude mať, vlastne je už hotové.

Potom boli gratulácie (dokonca mi zagratulovala aj moja žena!!) a potom už len voľná zábava až do noci, keď sme upratali knižnicu, zahladili stopy a pobrali sa domov. Bol to, po dlhom čase, konečne jeden šťastný večer v mojom inak pokecanom živote. Hádám nie posledný.

V tretí májový večer mal opäť slovo Peťo Petráš. Venoval sa skôr prírodným výtvorom, ale jednu stavbu predsa len ešte spomenul – Angkor Vat. Mesto chrámov a tajomstva uprostred kambodžskej džungle.

Angkor Vat však nie je len jeden známy chrám, ktorý je aj na vlajke Kambodže. Je to obrovský komplex, ktorý v čase svojej najväčšej slávy okolo roku 1000 n.l. zaberol plochu približne 190 km štvorcových. Bol v tom čase najväčším mestom na svete – mal asi 600.000 obyvateľov a blízkom okolí žil ďalší milión. Jeho súčasťou bolo aj hlavné mesto Khmérskej ríše Angkor Thom. Jeho centrom bol obrovský chrám Bajon s 20 vežami z ktorých na všetky strany sveta hľadia gigantické tváre Budhu.

Samotný chrám Angkor Vat je najzachovalejšou stavbou komplexu. Najvyššia veža má 60 metrov. Stavalo ho 55000 remeselníkov a robotníkov a dali si skutočne záležať. Chrám má nádhernú reliéfnu výzdobu zobrazujúcu výjavy z eposov Rámajána a Mahábháta, ako aj scény zo veľkých víťazstiev khmérskeho vládcov. V roku 1431 AV dobyli a vyplienili thajské vojská. Khméri ho opustili a mesto pohltila džungľa. Znovu ho objavil až v roku 1860 francúzsky prírodovedec Henri Mouhot.

A potom sme sa už vydali do prírody. Tá je niekedy lepšia a šikovnejšia staviteľka ako ľudia. Peťo spomenul niektoré výtvory, nad ktorými človek žasne a chytá sa za hlavu v úžase.

Dúhový most (Rainbow Bridge) je kamenný oblúk vytvorený eróziou pred státisícami rokov. Má 94 metrov na dĺžku, 88 metrov na výšku (zmestila by sa pod neho napr. Socha slobody), premostňuje kaňon potoka Bridge Creek široký 85 metrov a sám má hrúbku 13 metrov, čiže by po ňom mohla viesť dvojprúdová cesta. Most poznali a uctievali už po stáročia indiáni z kmeňa Navahov, bledé tváre ho objavili až v roku 1909, a už v roku 1910 bol vyhlásený za národnú pamiatku. A prečo sa volá dúhový? – pretože počas dňa, podľa toho, pod akým uhlom naň svieti slnko, mení farby.

Len kúsok od Dúhového mostu sa nachádza ďalší fantastický prírodný útvar – Skamenený les (Petrified Forest). V arizonskej púšti ležia tisíce kmeňov, ktoré pripomínajú drahokamy. Nie sú však z dreva, ale z tvrdého kameňa – a všetky boli kedysi živými stromami. Pred 200 mil. rokov došlo k prírodnej katastrofe, pri ktorej sa tisíce stromov dostali do hlbokých trhlín v povrchu, tam ich zasypal sopečný popol a ony spolu s ním skryštalizovali, ale tak, že si zachovali svoj pôvodný tvar. Pri ďalšom tektonickom pohybe sa zas dostali na povrch.

Tretím výtvorom na území USA, ktoré Peťo spomenul boli Biele piesky (White Sands) v Novom Mexiku. Snehobiela púšť s rozlohou asi 700 km štvorcových. Jej povrch však netvorí obyčajný kremičitý piesok ale biely sadrovec! Ten tu ostal ako pozostatok veľkých slaných jazier, ktoré sa pred miliónmi rokov vyparili. WS je unikát, nikde inde na svete sa takáto púšť nenachádza.

Z Ameriky sme sa potom presunuli do Európy. Na úplnom okraji Severného Írska sa nachádza pozoruhodné kamenné mólo, ktoré zabieha až 180 metrov hlboko do mora. Ale

nevybudovali ho ľudia, hoci sa to na prvý pohľad môže zdať. Obrov chodník je prírodný útvar. Staré legendy vravia, že ho kedysi pred vekmi postavil istý obor, ktorý sa pôvodne chcel dostať cez more suchou nohou do Škótska. Ale niečo nevyšlo a jeho protivník mu chodník zrušil, teda aspoň čiastočne. Ostalo po ňom asi 40.000 čadičových stĺpov rôznej dĺžky ale pravidelného tvaru šesťuholníka. Niečo podobné majú aj v Česku – Kamenné varhany pri Kamenickom Šenove.

Posledné dva prírodné unikáty sme už len tak prebehli očami – jaskyne Frasassi, jedinečný podzemný komplex, ktorý sa v dĺžke 13 km tiahne popod talianske pohorie Apeniny, a nakoniec juhoamerické vodopády Iguazú, ktoré sú 4 kilometre široké a vysoké 85 metrov. Pre porovnanie – sú 4 x širšie a 1a1/2 x vyššie ako Niagarské.

V máji sme v klube nijaký film nepozerali.

Andy

VARTACON 2009

Mojím hlavným zámerom, s ktorým som išiel tento rok na VC bolo zúčastniť sa na porade a ...ale o tom až neskôr.

Do Banskej Bystrice som dorazil včas. Cesta bola celkom fajn, až chvíľu pred vystupovaním som zistil, že o tri kupé bližšie ku dverám sedel Eru. Škoda, že som si ho v Šuranoch nevšimol. A keď som v BB vystúpil na svoj úžas som zbadal Peťu Pavelka – cestoval v susednom vozni! Do kelu! Nabudúce budem musieť pozornejšie prejsť a prezrieť celý vlak.

Pri Žltom piesku ma čakal Pagi Holan a autom ma vyviezol na hvezdáreň, kde sa však ešte len ľudia začínali zobúdzat' po piatkovej jazde. Uvažoval som, či sa pripojím k pripravám gulášu, ale potom som skonštatoval, že pripravujúcich je dosť a načo sa zbytočne tlačiť pri jednom stole. Tak som si načapoval pivko zo samoobslužného súdka, zapadol do premietacej miestnosti a nechal sa od Ondříka Kruga mladšieho nahovoriť na pozeranie starých filmov z notebooku. Bolo celkom fajn po rokoch si opäť pozrieť – aj keď nie celú – Dunu. Videl som ju v minulosti viackrát, ale aspoň som si pri nej príjemne zaspomínal.

Než film skončil, začala porada a Lulu notebook vypla aby nás nerušil. Osadenstvo porady sa dosť zmenilo – pribudli noví ľudia, a nejakí sa zas na poradu vykašľali. Takže v konečnom dôsledku sme tam boli zástupcovia ôsmych, relatívne deviatich klubov – 451°F Košice (Šimon), KPVPVF Banská Bystrica (Lulu), ORION Nové Zámky (ja), UNICORNUS Dolný Kubín (boli tam traja chalani, mená si nepamätám), Spoločenstvo Tolkiena Bratislava (Crankie a Eru), Anime Crew Bratislava (Win), Bélit Nitra (Peťo Zvalo) a SAFA Šaľa (Riddick). Spomínaným deviatym relatívnym klubom boli nasávači z Handlovej, ktorí poverili Lulu aby hlasovala za nich. Českých priateľov zastupoval vlastne len Pagi za klub Villoidus.

Porada mala klasický priebeh – zahájenie, predstavenie klubov a ich činnosti, odhlasovanie nového členského – uzniesli sme sa na 4 eurách za klub na rok, potom sa hlasovalo o cene Drak 2009 – kandidáti boli hneď traja: Tolkienisti za Slavcony, Riddick za blogy o fantastike na sme.sk a Win ani neviem za čo. Nakoniec to po dvoch kolách vyhrali Tolkienisti na čele s Crankie a myslím, že zaslúžene. Ja som im dal hlas dvakrát.

Asi najdlhšou časťou porady boli informácie o blížiacich sa veľkých conoch. Pagi našťastie len stručne informoval o PARCONE v Plzni, zato chalani z ostravského klubu Leonardo informovali o budúcoročnom Tricone 2010 veľmi podrobne. TRICON 2010 bude ozaj veľká akcia – spojenie troch conov: nášho PARCONU, poľského POLCONU a celoeurópskeho EUROCONU! Bude sa robiť na oboch stranách hranice – sčasti v Českom Těšíne a poľskom Csiezyne. Program sa ešte len dáva dokopy a chalani otvorene vyzývali všetky kluby, aby doň niečím prispeli. Po dosť dlhej diskusii sa nakoniec uzavrelo, že Win bude koordinátor slovenskej účasti na TRICONE, jemu sa treba hlásiť, ak má niekto záujme

vystúpiť s nejakou prednáškou alebo niečím iným. Už som uvažoval, že sa asi prihlásim – chalani tam spomínali, že bude aj nejaká sekcia Veda a technika.

Ako ďalší bod porady bol – krst mojej knihy. Ako každé dieťa, aj kniha by mala mať oboch krstných rodičov. Prvým je môj ocko, ktorý ju pokrstil u nás v knižnici. Chýbala mu krstná mama, a tak som sa rozhodol využiť VC na to, aby som ju tam našiel – a kto iný by to mal byť, ak nie First princess of Slovak Fandom Lucia Bocková. Zhostila sa toho rada a tak sme Krvavých psov pokrstili ešte raz.

Tým sa pre mňa vlastne VC09 skončil. Mal som ešte dohodnutý nejaký súkromný program a tak som sa rozlúčil (Mirko Párička bol veľmi sklamaný, lebo navaril skvelý guláš) a pobral sa dolu. V jednej pivárni som si dal stretko s priateľmi z pokecu, čo sú z BB, hodinku a pol sme posedeli a potom som sa vybral na vlak. Viem, že mi aj z VC veľa ušlo, ale to hlavné som absolvoval a vôbec neľutujem, že som tam išiel.

Andy

Dana Furi – Spln mesiaca

Keď ma mesiac poverí svojou žiarou,
tou, ktorú nosí v osude,
v zaoblenej žiarovke,
o osvetlenom tuneli,
kde sa unáša padajúca hviezda,
kde letmo výšinami vkladám
do teplej noci svoj sen,
ma svetelný lúč spestrený
odrazmi nekonečných diaľok prebudí.

V mesačnej strune
sa pohojdávajú mraky v tmách,
badám ten obrad.

V závetrí tieňov
sa stromy javia ako prízraky,
vlci vyjú v temnotách.
Keď noc sa prepolí
v prehĺbenom súmraku tichej recitácie,
nebojím sa.

Stojím ako neznámy v známej vidine,
stojím, ako známy v neznámom kraji...,
nerozoznám denné svetlo
odeté do čierneho šatu.

V ulite slov skrývaš strach.
Preriekneš sa?
Stiahni zo seba sen,
vyroň zopár slz,
ako dojatie z nespútanosti vesmíru.

Keď túlajú sa tou nocou cudzinci,
čo na sebe nosia odznak polnoci,
smejú sa i plačú, bláznia sa i sú vážni.
Ako básnici bez ilúzií túlajú sa sami,
okúzlení niečím zvláštnym, zahľadení do nebies,
kde im oči opantá neskrývaný záchvev.
Neskrývaný pokoj i nepokoj
nádherného splnu noci.

ORION 57 (2009-06-11)

SFK ORION

Knižnica A. Bernoláka,
Hlavné nám. 10,
940 35 NOVÉ ZÁMKY

Ondrej Trepáč

Tel.: 035/6400237, 0903 126 993
E-mail: ondrej.trepac@gmail.com